

[Abel.]

onerne knyttes sammen, vil der nu være mulighed for en fornuftigere samlet vurdering af den enkelte kommunes økonomiske muligheder.

I den anledning vil jeg spørge indenrigsministeren, om det er muligt at sikre, at regnskabet for det senest afsluttede regnskabsår fast kommer til at indgå i budgetlægningen på et tidligere tidspunkt, end det i dag finder sted. Det bør være muligt at sikre, at de faktiske tal kommer til at indgå i vurderingen.

I tilknytning til punkt 5 i lovforslaget vil jeg gerne rejse et andet spørgsmål, som har med begrebet nærdemokrati at gøre. Det er muligt, at det ikke hører hjemme i denne lov, men at der skal laves en speciel lov om det. Jeg vil gerne spørge: er der mulighed for under en eller anden form at indføre en slags hensigtsbestemmelse, som tilskynder den enkelte kommunalbestyrelse til at afholde et kommunalbestyrelsesmøde, hvor borgerne har adgang til at kommentere og spørge til budgettet imellem første og anden behandling?

Centrum-demokraterne vil finde det rimeligt, at en tilfredsstillende formulering af dette punkt aktivt peger på den direkte kontakt, som kommunalbestyrelsen bør have med borgerne, hvad der jo tales en del om i samfundet.

En tredje kommentar drejer sig om specifikationen af budgetterne. Det er umiddelbart acceptabelt, at det generelt overlades til indenrigsministeren at foreskrive formen og den nærmere specifikation. Men på ét punkt må der findes klare og faste regler. I kommunernes budgetter er der i meget stor udstrækning tale om, at lønkontiene belaster dem, og at de helt store stigninger finder sted her hvert år. Vil ministeren tage skridt til, at der i selve lovforslaget forud for næste behandling af det konkret udformes regler, som sikrer, at de personalemæssige konsekvenser af budgetterne tydeligt fremgår af dem, og at der gennem en yderligere opdeling af lønkontiene gives en mere tydelig personalestatistik for den enkelte kommune, eventuelt i form af et bilag til budgetterne?

Vi må huske på, at den nye opstilling af budgetterne ikke blot vil give kommunalpolitikere et bedre styringsredskab i hænde,

men at det også i høj grad i dag skal kunne anvendes direkte til information af borgerne, for hvem det jo helt naturligt ifølge den gældende lovs § 39 er tilgængeligt. De seneste års debat viser, at især de personalemæssige ting, jeg her efterlyser, vil være en vigtig nyskabelse for de fleste kommuners vedkommende, selv om oplysningerne allerede findes i dag, men i utilgængelig form.

Når jeg nu har lejlighed til at udtale mig om et så vigtigt emne som loven om kommunernes styrelse, vil jeg ikke undlade at komme med et hjertesuk. Som jeg sagde i indledningen, er det bl. a. målsætningen med denne revision at sikre en fastere styring af den samlede offentlige sektors vækst. Jeg vil som kommunalpolitiker i det daglige meget kraftigt henstille til folketinget, at der ikke gennem bemyndigelser — især i denne lov, men også i andre love omkring kommunernes anliggender — åbnes mulighed for yderligere at lade ministeren, det vil sige regeringen eller folketinget, pludselig træffe beslutninger, som vælter den planlægning, man selv i det foreliggende lovforslag søger at nå frem til. Ofte sker der det, at dyrt betalte arbejdstimer for embedsmændene og også politikernes tid er spildt, hvis man pludselig i folketinget gennemfører noget. Vi må som kommunalfolk forlange af folketinget, at man herinde løser landets økonomiske problemer så langsigtet, at det ikke er nødvendigt at genere kommunerne ved at vente med beslutning om nødvendige ting til sidste øjeblik eller ved pludselig at foretage drastiske indgreb over for kommunerne. Jeg håber, at indenrigsministeren vil besvare de af mig stillede spørgsmål, men skal i øvrigt på centrum-demokraternes vegne anbefale lovforslagets videre behandling i udvalget.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Det er sådan, at vi vel alle sammen har en hel masse ønsker om at tage ting ind i styrelsesloven. Vi taler også om, at vi ikke i enkeltheder skal dirigere kommunerne. Men i og med at vi laver flere og flere enkeltforskrifter og detaljerer det, som kommunerne skal foretage sig, er der vel næsten tale om en central styring på alle områder. Vi skulle helst hen til, at det blev rammeområder og rammebestemmelser, således at det, vi kalder det kommunale selvstyre, stadig er et